

Ponadto Komisja nie wykazała, że opisane w zaskarżonej decyzji działania skarżącej dowodzą tego, że uczestniczyła ona w realizacji wspólnego planu, zmierzającego do osiągnięcia wspólnego celu.

2) W ramach zarzutu drugiego skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo i popełniła oczywisty błąd w ocenie, uznając, że skarżąca nie była zobowiązana do uczestnictwa w zbiorowej procedurze zmierzającej do uzyskania zatwierdzenia dopłat przez Civil Aviation Department (ministerstwo lotnictwa cywilnego, zwane dalej „CAD”) Specjalnego Regionu Administracyjnego Hongkong (HKSAR) Chińskiej Republiki Ludowej. Jak wynika jasno ze skierowanego do przewodniczącego Komisji Europejskiej pisma hongkońskiego CAD z dnia 3 września 2009 r., przewoźnicy byli zobowiązani do uzgodnienia szczegółowych informacji zawartych we wnioskach zbiorowych, w tym wysokości dopłat, o których zatwierdzenie wnioskowali, oraz byli oni zobowiązani do pobierania dopłat ustalonych przez CAD.

3) W ramach zarzutu trzeciego skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo, uznając, że argument dotyczący konieczności spełnienia wymogu nałożonego przez państwo nie ma zastosowania do praktyk skarżącej w Hongkongu (a także w Indiach, na Sri Lance, w Japonii, na Filipinach i w Singapurze) oraz że wniosek, iż postępowanie skarżącej stanowi naruszenie art. 101 TFUE jest oczywiście wadliwy.

4) W ramach zarzutu czwartego skarżąca podnosi, że Komisja w sposób oczywisty naruszyła prawo, gdyż stwierdzenie, że skarżąca popełniła naruszenie stanowi bezpośrednią ingerencję w sprawy wewnętrzne Hongkongu, a tym samym:

— narusza uznaną w prawie międzynarodowym publicznym zasadę nieingerencji lub kurtuazji międzynarodowej; oraz

— prowadzi do powstania bezpośredniej kolizji jurysdykcji, naruszając zasadę pewności prawa.

5) W zarzucie piątym skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła prawo przy porównywaniu uregulowań Hongkongu z odpowiadającymi im uregulowaniami obowiązującymi w Dubaju. Instytucja ta powinna była wykluczyć z zakresu naruszenia Cathay Pacific i Hongkong, na podstawie podobnej do tej, na której wykluczyła Dubaj.

6) W ramach zarzutu szóstego skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo uznając, że działalność skarżącej w Hongkongu i w przewidujących stosowne uregulowania państwach spoza UE mogła mieć na celu wyeliminowanie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji w ramach UE/EOG. Komisja nie stwierdziła też, że naruszenie miało antykonkurencyjne skutki.

7) W zarzucie siódmym, skarżąca twierdzi, że w odniesieniu do lotów z Hongkongu i innych państw trzecich do państw należących do EOG Komisja nie posiadała kompetencji do stwierdzenia naruszenia art. 101 TFUE i nałożenia grzywien, gdyż nie wystąpiły żadne skutki dla wymiany handlowej na terenie UE ani między państwami członkowskimi.

8) W ramach zarzutu ósmego skarżąca utrzymuje, że nawet jeśli nie stwierdzono nieważności rozstrzygnięcia polegającego na stwierdzeniu, że popełniła ona naruszenie, to i tak wymierzona wobec niej grzywna winna zostać uchylona lub obniżona. Przyjęta przez Komisję wartość sprzedaży została bowiem znacznie zawyżona, przy czym instytucja ta nie uwzględniła poziomu indywidualnego zaangażowania skarżącej w naruszenie. Skarżąca zwraca się do Sądu o wymierzenie grzywny symbolicznej lub znaczne jej obniżenie, w ramach wykonywania nieograniczonego prawa orzekania wynikającego z art. 261 TFUE.

Postanowienie Sądu z dnia 10 stycznia 2011 r. — Labate przeciwko Komisji

(Sprawa T-389/09) ⁽¹⁾

(2011/C 72/51)

Język postępowania: angielski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 312 z 19.12.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 12 stycznia 2011 r. — Maximuscle przeciwko OHIM — Foreign Supplement Trademark (GAKIC)

(Sprawa T-198/10) ⁽¹⁾

(2011/C 72/52)

Język postępowania: angielski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 179 z 3.7.2010.